

KRISTIN
HANNAH

PRIATELKY

Z FIREFLY LANE

Od autorky bestselleru Proti vetru

Ljndeni

Priateľky z Firefly Lane

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Kristin Hannah
Priateľky z Firefly Lane – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRIATELKY Z FIREFLY LANE

KRISTIN HANNAH

PRIATELKY
Z FIREFLY LANE

Ljndeni

*Táto kniha je venovaná „nám“, dievčatám.
Priateľkám, ktoré rok čo rok držia spolu v ťažkých časoch,
pri malých i väčších problémoch. Vy viete, koho mám na mysli.
Ďakujem.*

*Ludom, ktorí sú súčasťou mnohých mojich spomienok:
môjmu otcovi Laurenceovi, bratovi Kentovi, sestre Laure,
manželovi Benjaminovi a synovi Tuckerovi.
Kamkoľvek sa vo svete pohneme, vždy vás budem nosiť v srdci.*

*A mojej mame, ktorá ma inšpirovala k mnohým románom,
ale hlavne k tomuto.*

POĎAKOVANIE

Moje poďakovanie patrí:

Marianne McClaryovej, že ma uviedla do sveta televízie a médií. Tvoje odborné rady boli neoceniteľné. Ďakujem.

Jennifer Enderlinovej, Jill Marie Landisovej, Kim Fiskovej, Andree Cirillovej a Megan Chanceovej. Každá z vás mi pomohla nájsť cestu tohto príbehu. Vďaka.

Skvelému tímu vo vydavateľstve St. Martin's Press. Ďakujem za túto príležitosť.

Najlepším zrkadlom je starý priateľ.

GEORGE HERBERT

KAPITOLA JEDEN

Kedysi ich volali dievčatá z Firefly Lane. Z Cesty svätójánskych mušiek. Bolo to dávno – pred vyše tridsiatimi rokmi –, ale keď teraz ležala v posteli a počúvala, ako vonku zúri zimná fujavica, pripadalo jej to ako včera.

Za minulý týždeň (bezpochyby najhorších sedem dní v jej živote) stratila schopnosť odosobniť sa od spomienok. V poslednom čase sa jej až priveľmi často snívalo o roku 1974; znova bola tínedžerka, dospievala v tieni prehranej vojny, bicyklovala sa s najlepšou priateľkou v takej čiernej tme, až sa jej zdalo, že sú neviditeľné. To miesto bolo dôležité iba ako orientačný bod, ale živo si pamätala každý detail: kľukatý pás asfaltu lemovaný po oboch stranách dažďovými stokami a trávnatými stráňami. Prv než sa zoznámili, táto cesta akoby nikam nevedla, bola to len vidiecka cesta pomenovaná po hmyze, ktorý v tomto modrozelenom kúte sveta nikdy nikto nevidel.

Potom to každá videla očami tej druhej. Keď stáli spolu na kopci, videli namiesto vysokých stromov, blatistých výmoľov a vzdialených zasnežených hôr všetky miesta, kam sa raz vyberú. V noci sa vždy vykradli z domov stojacich oproti sebe na tej istej ulici a stretli sa na ceste. Na

brehu rieky Pilchuck fajčili ukradnuté cigarety, plakali pri piesni *Billy, Don't Be a Hero* a hovorili si úplne všetko. Tak prepojili svoje životy, že koncom leta nikto nevedel, kde sa jedno dievča končí a druhé začína. Pre všetkých, čo ich poznali, sa stali jednoducho TullyyaKate a to priateľstvo bolo vyše tridsať rokov ochranným valom ich života – silným, trvalým, spoľahlivým. Hudba sa možno v priebehu desaťročí menila, ale sľuby, ktoré si dali na Firefly Lane, vytrvali.

Najlepšie priateľky na večné veky.

Verili, že tie sľuby dodržia, že jedného dňa, keď budú starenky, budú sedieť v hojdacích kreslách na výzgajúcej verande a so smiechom sa rozprávať o starých časoch.

Samozrejme, teraz už vedela, že to tak nebude. Vyše roka si hovorila, že je to v poriadku a dokáže žiť bez najlepšej priateľky. Niekedy tomu dokonca verila.

Potom začula hudbu. Ich hudbu. *Goodbye Yellow Brick Road* od Eltona Johna, *Material Girl* od Madonny, *Bohemian Rhapsody* od Queen, *Purple Rain* od Princea. Keď bola včera nakupovať, rozplakala ju rovno pri red'kovkách nevydarená inštrumentálna verzia skladby *You've Got a Friend* od Carole Kingovej.

Odhrnula prikrývku, vstala a dbala na to, aby nezobudila muža, čo spal vedľa nej. Chvíľu tam len stála a hľadela naňho v šere spálne. Ešte aj v spánku vyzeral ustarostený.

Zvesila bezdrôtový telefón, vyšla zo spálne a zamierila po tichej chodbe na verandu. Tam pozorovala búrku a zbierala odvalu. Keď vytáčala dobre známe číslo, rozmýšľala, čo povie po dlhých mesiacoch ticha svojej bývalej najlepšej priateľke, ako začne. *Mala som zlý týždeň... život sa mi rozpadáva...* alebo jednoducho: *Potrebujem ťa.*

Na druhej strane čierneho rozbúreného zálivu zazvonil telefón.

Prvá časť

SEDEMDESIATE ROKY

Dancing Queen
Kráľovná parketu,
s tebou je tanec slasť, a máš len sedemnášť

KAPITOLA DVA

Takmer v celej krajine bol rok 1970 rokom protestov a zmien, ale v dome na Magnolia Drive vládol pokoj a poriadok. V tom dome sedela desaťročná Tully Hartová na studenej drevenej dlážke a stavala domček pre svoje bábiky Liddle Kiddles, ktoré spali na malých ružových vreckovkách. Keby bola vo svojej spálni, pustila by si na detskom gramofóne niektorú skladbu Jackson Five, ale v obývačke nebolo ani len rádio.

Jej stará mama nemala veľmi rada hudbu, televíziu ani stolové hry. Väčšinou – tak ako teraz – sedela v hojdacom kresle pri kozube a vyšívala. Vyrobila celé stovky dečiek, zväčša na nich boli citáty z Biblie. Na Vianoce ich vždy darovala kostolu a ten ich predával na dobročinných bazároch.

A starý otec... ten nič nehovoril, či už sa mu to páčilo, alebo nepáčilo. Od mozgovej porážky len ležal v posteli. Niekedy zazvonil na zvonec a Tully iba vtedy videla, ako sa stará mama ponáhľa. Len čo začula cinknutie, s úsmevom vzdychla: „Ach jaj!“ a vybehla na chodbu tak rýchlo, ako sa v papučiach dalo.

Tully vzala do ruky žltovlasého trola. Veľmi tichučko si pohmkávala a tancovala s ním a s bábikou Calamity Kiddle pri piesni *Daydream Believer* od Monkees. V polovici piesne ktosi zaklopal na dvere.

Bol to taký nečakaný zvuk, že Tully sa prestala hrať a zdvihla pohľad. Nikdy k nim nikto nechodil na návštevy, iba v nedeľu prišli manželia Beattlovci a vzali ich autom do kostola.

Stará mama odložila výšivku do ružovej igelitky pri svojom kresle, vstala a pomaly, šuchtavo prešla cez izbu, čo bolo v posledných rokoch bežné. Keď otvorila dvere, zavládlo dlhé ticho, potom vzdychla: „Ach jaj!“

Znelo to čudne. Tully úkosom pozrela k dverám a uvidela usmiatu vysokú ženu s dlhými strapatými vlasmi, ale úsmev sa jej rýchlo vytratil z tváre. Bola to jedna z najkrajších žien, akú Tully v živote videla, mala pleť ako mlieko, ostrý špicatý nos a vysoko posadené líčne kosti. Bradu mala drobnú a jasné hnedé oči sa jej pomaly otvárali a zatvárali.

„Tak vítaš svoju dcéru, ktorú si roky nevidela?“ Tá pani sa pretlačila popri starej mame, prešla rovno k Tully a sklonila sa. „Toto je moja malá dcéra Tallulah Rose?“

Dcéra? To znamená...

„Mami?“ zašepkala užasnuto, bála sa tomu uveriť. Tak dlho na to čakala, snívala o tom, že jej mama sa vráti.

„Chýbala som ti?“

„Ach, áno,“ Tully sa pokúšala ubrániť smiechu, ale bola veľmi šťastná.

Stará mama zatvorila dvere. „Čo keby si šla do kuchyne na šálku kávy?“

„Neprišla som na kávu. Prišla som si po dcéru.“

„Si na mizine,“ poznamenala stará mama unavene.

Jej mamu to podráždilo. „No a čo?“

„Tully potrebuje...“

„Myslím, že viem, čo potrebuje moja dcéra.“ Zdalo sa, že jej mama sa usiluje stať vzpriamene, ale nešlo jej to. Mierne sa knísala a v očiach mala zvláštny výraz. Obrúcala si okolo prsta prameň dlhých vlnitých vlasov.

Stará mama podišla k nim. „Výchova dieťaťa je veľká zodpovednosť, Dorothy. Možno keby si sa sem načas nastahovala, aby si spoznala Tully, bola by si pripravená...“ Zmlkla, zamračila sa a ticho dodala: „Si opitá.“

Mama sa zachichotala a žmurkla na Tully.

Tully jej žmurknutie opätovala. Byť opitá sa jej nezдалo až také hrozné. Aj starý otec si dosť vypil, prv než ochorel. Dokonca aj stará mama si občas vypila pohár vína.

„Mám narodky, mama, alebo ti to vyfučalo z hlavy?“

„Máš narodeniny?“ Tully vyskočila na nohy. „Vydrž chvíľu,“ povedala a rozbehla sa do svojej izby. S búšiacim srdcom sa prehrabávala v zásuvke toaletného stolíka, vyhadzovala z neho veci a hľadala náhrdelník z makarónov a korálikov, ktorý vlni vyrobila pre mamu v nedeľnej škole. Stará mama sa zamračila, keď ho uvidela, povedala jej, aby si nerobila veľké nádeje, ale Tully si ich veru robila. Už celé roky si robila nádeje. Strčila náhrdelník do vrečka, a pribehla do obývačky vo chvíli, keď mama hovorila: „Nie som opitá, drahá mama. Prvý raz po troch rokoch vidím svoju dcéru. Láska je najlepšia droga.“

„Prvý raz po šiestich rokoch. Keď si ju tu nechala, mala len štyri.“

„Naozaj je to tak dávno?“ Mama sa zatvárala zmätene.

„Vráť sa domov, Dorothy. Pomôžem ti.“

„Tak ako minule. Nie, ďakujem.“

Minule? Mama tu bola aj predtým?

Stará mama si vzdychla, potom sa vystrela. „Ako dlho mi to budeš vyčítať?“

„Na také niečo sa nedá zabudnúť, nemyslíš? Tak poď, Tallulah.“ Mama sa tackala k dverám.

Tully sa zamračila. Tak to nemalo byť. Mama ju neobjala, nepobožkala, nespýtala sa jej, ako sa má. A každý vie, že ak má niekam odísť, musí si zbaliť kufor. Ukázala na dvere do svojej izby. „Moje veci...“

„Nepotrebuješ tie materialistické hlúposti, Tallulah.“

„Prosím?“ Tully nechápala.

Stará mama si ju privinula, zaplavila ju známa sladká vôňa púdra a laku na vlasy. Toto boli jediné ruky, ktoré Tully objímali, jediná osoba, pri ktorej sa cítila bezpečne, a zrazu dostala strach. „Starká?“ odtiahla sa od nej. „Čo sa deje?“

„Ideš so mnou,“ vyhlásila mama a chytila sa zárubne, aby nespadla.

Stará mama chytila Tully za plecía a mierne ňou zatriasla. „Poznáš naše telefónne číslo a adresu, však? Keby si sa bála alebo sa niečo stalo, zavolaj.“ Plakala, a keď Tully videla svoju silnú, tichú starú mamu plakať, vystrašilo ju to a zmiatlo. Čo sa to tu deje? Čo urobila zle?

„Mrzí ma to, starká, ja...“

Mama priskočila k nej, chytila ju za rameno a silno ňou zatriasla. „Nikdy nehovor, že ťa niečo mrzí. Vyzeráš trápne. Tak poď.“ Chytila Tully za ruku a ťahala ju k dverám.

Tully sa potkýnala za mamou, zišla po schodoch a vykročila cez cestu k hrdzavej dodávke značky Volkswagen s plastovými samolepkami v tvare kvetov a s obrovským žltým symbolom mieru namaľovaným na boku.

Dvere sa otvorili, z dodávky sa vyvalil hustý sivý dym. Cez ten oblak videla vnútri troch ľudí. Za volantom sedel černochoch s veľkým afroúčesom a s červenou členkou. Vzadu bola žena s vestou so strapcami a v pásikavých nohaviciach, na blond vlasoch mala hnedú šatku. Vedľa nej sedel muž vo zvonových nohaviciach a v umastenom tričku. Dlážka bola pokrytá hnedým plyšovým kobercom, naokolo bolo roztrúsených zopár fajok, pomedzi ne ležali prázdne fľaše od piva, obaly od potravín a osemstopové kazety.

„Toto je moja dcéra Tallulah,“ povedala mama.

Tully nič nehovorila, ale nepáčilo sa jej, že ju volá Tallulah. Neskôr, keď budú samy, to máme povie.

„Super!“ zvolal ktosi.

„Akoby ti z oka vypadla, Dot. Neuveriteľné!“

„Nasadajte,“ vyhlásil šofér neutrlo. „Prídeme neskoro.“

Muž v špinavom tričku chytil Tully okolo pása a položil ju do dodávky, kde pristála na kolenách.

Mama nastúpila po nej a zabuchla dvere. V dodávke sa ozývala zvláštna hudba. Rozumela len zopár slov: *voľačo sa tu deje...* V tom dyme vyzeralo všetko zvláštne rozmazane.

Tully sa posunula k plechovej stene, aby uvoľnila miesto pre mamu, ale tá si sadla k žene v šatke. Okamžite sa rozhovorili o fízloch, pochodoch a nejakom mužovi, čo sa volal Kent. Tully ničomu nerozumela